

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **Raven Trading s.r.o.**
sídlem Dolní Hejčínská 350/31, Olomouc
zastoupen JUDr. Jiřím Hanákem, advokátem
sídlem Horní lán 9, Olomouc

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.2.2020, č.j. 64139/2020-900000-314,

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 15.2.2020, č.j. 64139/2020-900000-314, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč k rukám JUDr. Jiřího Hanáka, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.2.2020, č.j. 64139/2020-900000-314, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 14.5.2020, č.j. 20461-2/2020-640000-12, kterým bylo podle § 42d odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „ZSD“), rozhodnuto o propadnutí vybraných výrobků (piva) včetně 14 kusů KEG sudů o objemu 30 litrů, zajištěných celním úřadem dne 28.6.2019. V rámci kontroly přepravy vybraných výrobků pracovníci celního úřadu zjistili, že doklady provázející předmětné výrobky neobsahovaly veškeré náležitosti požadované § 5 ZSD.

II. Shrnutí procesního postojů žalobce

2. Žalobce namítá, že správní orgány nezjistily správně a úplně skutkový stav a nepřihlédly k tomu, že všechny okolnosti svědčí o tom, že žalobce vybrané výrobky zdanil.
3. Žalobce připouští, že při kontrole řidič předložil doklady, které neobsahovaly požadované náležitosti u dvou položek; nicméně veškeré ostatní náležitosti tyto doklady, navíc vydané v režimu EET, obsahovaly. Údajům na dokladech odpovídalo i faktické množství a obchodní označení přepravovaných výrobků.
4. Podle žalobce na jeho situaci dopadají závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.10.2009, č.j. 5 Afs 93/2008-94, č. 2225/2011 Sb. NSS. Pokud žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.7.2015, č.j. 1 Afs 131/2015-38, tak se jednalo o případ, kdy byla motorová nafta přepravována bez jakéhokoli dokladu a za jiného znění právní úpravy.
5. Žalobce rovněž odkazuje na výsledky kontroly provedené celním úřadem dne 25.7.2019 v jeho provozovně, která byla zaměřena na účetní evidenci při výstavu piva a zejména na evidenci dokladů ze dne 28.9.2019, č. 19P02304 a č. 19P02305, předložených řidičem při kontrole. Tyto doklady byly ztotožněny s tím, že byly vystaveny účetním programem POHODA včetně stvrzenky přes systém EET, avšak z důvodu technického problému nebyl uveden v rámci drobných prodejů konkrétní příjemce. Na tuto skutečnost byl žalobce upozorněn a slíbil sjednání nápravy. Žalobce k tomu dále namítá, že měl být proveden důkaz kompletním kontrolním spisem včetně jeho příloh, aby bylo ověřeno, zda a s jakým výsledkem prověřil celní úřad daňové přiznání žalobce ke spotřební dani týkající se předmětných dokladů (daň ve výši 581 Kč a 158 Kč). Stejně tak z obsahu tohoto kontrolního protokolu podle žalobce plyne, že odběratelem musel být I. P., H. 16 (to dokládá přehled prodeje a vyjádření řidiče, že „veze pivo do Honětic“).
6. Žalobce rovněž považuje sankci spočívající v propadnutí vybraných výrobků včetně obalů (piva v hodnotě 13 385 Kč a 14 KEG sudů v hodnotě 35 000 Kč) za nepřiměřeně tvrdou v poměru k výši odpovídající zaplacené spotřební daně (739 Kč).

7. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

8. Žalovaný se žalobou nesouhlasí, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí celního úřadu o propadnutí vybraných výrobků podle § 42d odst. 1 písm. a) ZSD, podle kterého pokud správce daně nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, rozhodne o jejich propadnutí v případě, že je vlastník těchto výrobků nebo dopravního prostředku znám.
12. Podle § 42 odst. 1 písm. b) ZSD správce daně zajistí vybrané výrobky, popřípadě i dopravní prostředek, který je dopravuje, jestliže zjistí, že vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5 ZSD.
13. Podle § 42c odst. 1 ZSD správce daně rozhodne o uvolnění zajištěných vybraných výrobků, pokud a) s nimi nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2, b) vybrané výrobky, které byly dopravovány s dokladem podle § 42 odst. 1 obsahujícím nesprávné nebo nepravdivé údaje, byly zdaněny nebo byly nabyty oprávněně bez daně, nebo c) vybrané výrobky, které byly skladovány s dokladem podle § 42 odst. 2 obsahujícím nesprávné nebo nepravdivé údaje, byly zdaněny.
14. Podle § 5 odst. 3 ZSD musí doklad o prodeji podle odstavce 1, který je prodávající povinen při prodeji vybraných výrobků bezodkladně vydat, obsahovat tyto údaje: a) obchodní firmu nebo jméno, sídlo a daňové identifikační číslo prodávajícího, b) **obchodní firmu nebo jméno, sídlo nebo místo pobytu a daňové identifikační číslo, bylo-li přiděleno, kupujícího**, c) množství prodaných vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu, u nichž vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, a jejich název, popřípadě obchodní označení, d) **výši spotřební daně celkem**, e) datum vystavení dokladu o prodeji, f) číslo dokladu o prodeji.
15. Podle § 5 odst. 6 věty první ZSD lze vybrané výrobky uvedené do volného daňového oběhu dopravovat pouze s daňovým dokladem, dokladem o prodeji, dokladem o dopravě nebo rozhodnutím podle odstavce 5.
16. Z citované právní úpravy plyne, že celní úřad zajistí vybrané výrobky, pokud jsou přepravovány nebo skladovány buď bez příslušných dokladů, nebo údaje uvedené na těchto dokladech jsou nesprávné nebo nepravdivé, nebo jsou tyto doklady pozměněny nebo padělány. Chybí-li údaj zcela, nelze zde dovodit, že se jedná o údaj vyplněný nesprávně nebo

nepravdivě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.6.2012, č.j. 5 Afs 25/2012-30, č. 2680/2012 Sb. NSS). Na zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku navazuje řízení o zajištěných vybraných výrobcích nebo dopravním prostředku podle § 42b až § 42e ZSD. Výsledkem tohoto navazujícího řízení je buď uvolnění zajištěných vybraných výrobků nebo dopravního prostředku (§ 42c ZSD) nebo jejich propadnutí či zabrání (§ 42d ZSD). K propadnutí nebo zabrání vybraných výrobků tedy dochází vždy, nejsou-li splněny podmínky pro jejich uvolnění.

17. Citovaná právní úprava představuje právní rámec pro přepravu vybraných výrobků, tedy výrobků alkoholických, tabákových a minerálních olejů. Tyto výrobky jsou zatíženy spotřební daní z důvodů nepřímé regulace jejich spotřeby a spotřební daň do státního rozpočtu odvádějí plátcí daně pod svojí majetkovou odpovědností. Jedná se z hlediska daňového o tzv. rizikové komodity, neboť jsou určeny druhově, jsou běžně zaměnitelné a lze je identifikovat pouze prostřednictvím příslušných dokladů (tzv. individualizace jinak genericky určeného zboží). Proto právní úprava obsahuje zvláštní a přísné požadavky, jež kladou na podnikatele zvýšené nároky na vedení přesné dokumentace, nicméně tyto požadavky jsou proporcionální s ohledem na povahu přepravovaného zboží (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8.7.2015, č.j. 1 Afs 131/2015-38, či ze dne 20.8.2009, č.j. 1 Afs 81/2009-68). „*Pro účinnost celních kontrol dopravovaných vybraných výrobků (zde tabákových výrobků) předvídá § 5 odst. 6 ZSD jejich transport pouze v doprovodu daňového dokladu, dokladu o prodeji, dokladu o dopravě nebo s rozhodnutím dle § 5 odst. 5. Právní úprava zde reguluje nejen způsob prokazování zdanění vybraných výrobků, ale stanoví i režim jejich dopravy.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2016, č.j. 1 Afs 133/2016-32).
18. Ze správního spisu vyplývá, že dne 28.6.2019 bylo celním úřadem v rámci kontroly dopravy vybraných výrobků přepravovaných v dodávkovém automobilu FORD TRANSIT, RZ X, řidičem J. Ř. (směr jízdy Záhlinice – Tlumačov) zjištěno, že se v nákladovém prostoru nachází 11 kusů KEG sudů obsahujících Pivo Hospodář a 3 kusy KEG sudů obsahujících pivo Procházka. K těmto vybraným výrobkům řidič předložil daňové doklady ze dne 28.6.2019, č. 19P02304 a č. 19P02305. V předmětných dokladech nebyl identifikován konkrétní odběratel, nýbrž bylo uvedeno pouze „Drobný prodej“ a dále v nich nebyla vyčíslena spotřební daň. Po kontaktování vlastníka vybraných výrobků jeho zástupce předložil faktury č. 19P02304 a č. 19P02305 ze dne 28.6.2019, na kterých již byla vyčíslena spotřební daň, nicméně namísto odběratele bylo opět uvedeno pouze „Drobný prodej“. S ohledem na skutečnost, že doklady předložené při přepravě vybraných výrobků neobsahovaly povinné náležitosti ve smyslu § 5 ZSD, tedy údaj o výši spotřební daně celkem a údaj o odběrateli, byly vybrané výrobky dne 2.7.2019 rozhodnutím celního úřadu č.j. 49393-3/2019-640000-62 zajištěny. Následně celní úřad zahájil řízení o zajištěných vybraných výrobcích, ve kterém rozhodl podle § 42d odst. 1 písm. a) ZSD o propadnutí vybraných výrobků (včetně přepravních KEG sudů).
19. O tom, že doklady, které byly celnímu úřadu v rámci kontroly dopravy vybraných výrobků řidičem dopravního prostředku předloženy, neobsahovaly požadované náležitosti ve smyslu § 5 odst. 3 písm. b a d) ZSD, není sporu. Podstata žalobní argumentace nestojí na tom, že by žalobce tvrdil, že uvedenými doklady splnil evidenční povinnost vůči vybraným výrobkům v průběhu jejich přepravy ve výše vymezených znacích. Má však za to, že své pochybení zhojil dodatečně při kontrole celního úřadu v jeho provozovně tím, že měl prokázat, že

došlo ke zdanění předmětných výrobků a vysvětlit, čím byla nesprávnost dokladů způsobena (chybné nastavení účetního programu) a kdo byl odběratelem vybraných výrobků.

20. Dodatečně doloženými údaji o celkové výši spotřební daně a předestřením vysvětlení, ke komu byly vybrané výrobky převáženy (žalobcem tvrzený odběratel I. P. v H.), však nelze nesplnění zákonné povinnosti provázet vybrané výrobky v každém okamžiku dopravy perfektním dokladem ve smyslu § 5 ZSD zhojit, stejně jako eventuálním prokázáním uhrazení spotřební daně. Tento závěr vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, který kupříkladu v rozsudku č.j. 10 Afs 148/2014-70 ze dne 27.11.2014 uvedl, že „[h]ypotéza skutkových podstat formulovaných v § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních se vztahuje ke kterémukoliv okamžiku průběhu přepravy. V případě skutkové podstaty pod písm. a) ve vztahu k § 30 je k jejímu naplnění podstatné jen a pouze to, zda v jakémkoliv okamžiku přepravy jsou vybrané výrobky přepravovány bez příslušných dokladů. Dodatečné doložení těchto dokladů již nemůže zvrátit skutečnost, že v době kontroly, neboli v době přepravy, neměl přepravce příslušné dokumenty k dispozici. Porušením, na které tato skutková podstata v souvislosti s § 30 zákona o spotřebních daních míří, je pouze a jen skutečnost, že zjednodušený průvodní doklad nebyl k dispozici právě v době přepravy (kontroly), nikoli skutečnost, zda tento dokument sice v době přepravy (kontroly) existoval, avšak kontrolovaná osoba ho neměla k dispozici“. Ač v citovaném rozsudku bylo důvodem pro zajištění vybraných výrobků zjištění, že tyto výrobky byly dopravovány bez dokladu podle § 30 ZSD, závěry v něm obsažené jsou plně aplikovatelné i na posuzovanou věc. Obdobně není relevantní ani to, že doklady zákonem požadované náležitosti neobsahovaly z toho důvodu, že žalobce měl špatně nastavený účetní program. Nic z toho nemůže mít na závěr o porušení povinnosti žalobce v okamžiku přepravy vliv a neznamena to, že by celní úřad nedodatečně zjistil skutkový stav věci, jak se snaží žalobce argumentovat; jsou-li totiž vybrané výrobky dopravovány bez dokladu ve smyslu § 5 ZSD, a není-li následně v řízení o zajištěných výrobcích daňovým subjektem – tu žalobcem – prokázáno, že byly dopravovány společně s dokladem podle § 5 ZSD, pak žalovaný, resp. celní úřad nemá jinou možnost, než v souladu s § 42d odst. 1 ZSD rozhodnout o propadnutí, event. zabrání zajištěných vybraných výrobků, a to bez ohledu na to, zda byly zdaněny spotřební daní či nikoliv. Propadnutí vybraných výrobků přepravovaných bez náležitého dokladu je přímo ze zákona plynoucím důsledkem konkrétního pochybení žalobce, v jehož rámci celní úřad nedisponuje možností správního uvážení, zda o propadnutí zajištěných vybraných výrobků rozhodnout či nikoliv. Správní orgány proto nepochybily, pokud v rámci rozhodování o propadnutí vybraných výrobků nedokazovaly i kompletním kontrolním daňovým spisem, týkajícím se daňových přiznání žalobce, aby bylo prokázáno, zda vybrané výrobky byly řádně zdaněny. Otázka samotného případného doměření spotřební daně z vybraných výrobků není předmětem tohoto řízení.
21. Odkazuje-li žalobce na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.10.2009, č.j. 5 Afs 93/2008-94, č. 2225/2011 Sb. NSS, tak ten se týkal právě samotného vyměření spotřební daně (z minerálních olejů). V tamní věci vznikly správci daně oprávněné pochybnosti, zda objem skladovaného minerálního oleje daňový subjekt skutečně nabyl od dodavatelů deklarovaných na fakturách, a zda bylo tedy toto množství řádně zdaněno spotřební daní, jestliže kód nomenklatury minerálního oleje uvedeného na fakturách se odlišoval od kódu nomenklatury skladovaného minerálního oleje. To podle Nejvyššího správního soudu neznamena, že by daňovému subjektu měla být v takové situaci upřena

jakákoli možnost nahradit nesrovnalost na daňových dokladech jinými důkazy, jimiž by prokázal, že předmětný vybraný výrobek uvedený na daňových dokladech i skladovaný je tentýž, pouze je na daňových dokladech z hlediska nomenklatury nesprávně označen, a tudíž že byl tento výrobek zdaněn spotřební daní, jež je na daňových dokladech uvedena.

22. Podle zdejšího soudu výše citované závěry na nyní posuzovanou věc nedopadají, neboť žalobci není vytýkáno, že neprokázal zdanění vybraných výrobků, nýbrž že při jejich dopravě nebyl k dispozici doklad ve smyslu § 5 ZSD. Žalovaný naopak správně vycházel ze závěrů obsažených rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8.7.2015, č.j. 1 Afs 131/2015-38, byť se týkal situace dopravy vybraných výrobků v době, kdy na věc dopadalo znění ZSD účinné v roce 2012. Šlo o situaci, kdy řidič k přepravované motorové naftě nepředložil požadované doklady, což vedlo k jejímu propadnutí i přesto, že daňový subjekt dodatečně daňový doklad dokládající nákup motorové nafty a její zdanění daní z přidané hodnoty předložil. Plyne-li z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, že pro účinnost celních kontrol dopravovaných vybraných výrobků, a tedy i motorové nafty, předvídá § 5 odst. 6 zákona o spotřebních daních jejich transport pouze v doprovodu daňového dokladu, dokladu o prodeji, dokladu o dopravě nebo s rozhodnutím dle § 5 odst. 5 ZSD a že právní úprava zde reguluje nejen způsob prokazování zdanění vybraných výrobků, ale stanoví i režim jejich dopravy, tak tento závěr plně dopadá na nyní posuzovanou věc. Stejně tak závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v citovaném rozsudku, že povinnost dopravovat vybrané výrobky v doprovodu požadovaných dokladů se musí vztahovat ke kterémukoliv okamžiku dopravy na čemž nic nemění situace, že doklady byly předloženy celním orgánům dodatečně, je plně aplikovatelný i na nyní posuzovanou věc.
23. Žalobce nijak nezdůvodňuje svůj argument, proč by závěry tohoto rozsudku z důvodu jiného znění zákonné úpravy, před novelou provedenou zákonem č. 315/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 315/2015 Sb.“) neměly být na jeho případ použitelné. Úlohou zdejšího soudu není žalobní argumentaci jakkoli za žalobce domýšlet, nicméně i dopady žalobcem zmiňované novely ZSD (zákon č. 315/2015 Sb.) se judikatura správních soudů zabývala; týká se však jiné situace, než jaká nastala u žalobce, a to vad spočívajících v nepřesných či nepravdivých údajích na dokladu ve smyslu § 5 ZSD, které je možné v řízení o zajištěných výrobcích přesvědčivě odstranit: *„...novelou zákona o spotřebních daních provedenou zákonem č. 315/2015 Sb. zákonodárce s účinností od 1. 1. 2016 zavedl možnost vydat i ty zajištěné výrobky, které byly dopravovány s dokladem obsahujícím nesprávné nebo nepravdivé údaje, pokud se prokáže, že byly zdaněny, jak vyplývá ze znění § 42c odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních. Pro naplnění účelu tohoto ustanovení tak musí mít dopravce možnost prokázat zdanění přepravovaného zboží i jiným způsobem, než jen doklady předloženými v průběhu kontroly. Předpokladem pro aplikaci tohoto mírnějšího ustanovení je však skutečnost, že vybrané výrobky byly dopravovány s dokladem obsahujícím nesprávné nebo nepravdivé údaje, takže možnost dodatečně prokázat zdanění přepravovaných výrobků a dosáhnout jejich uvolnění ze zajištění mají pouze ti dopravci, kteří při kontrole předložili zákonem předpokládané doklady, z nichž některé uvedené údaje zcela neodpovídají skutečnosti. Z důvodové zprávy k příslušné novele zákona o spotřebních daních totiž vyplývá, že ...nesprávné nebo nepravdivé údaje mohou vzniknout z nepozornosti či chybou v psaní a počtech... Tyto chyby mohou vzniknout například v průběhu přepravy, neboť může docházet k postupnému odkládání zboží a je nutno po každé*

změně znovu spočítat množství zboží a vyčíslit daň ... Má-li správce daně pochybnosti o údajích uvedených na dokladech, musí vyhodnotit, zda tyto nesrovnalosti jsou takové intenzity, že lze zpochybnit doklad jako takový.“ Úmyslem zákonodárce proto bylo jen zmírnit tvrdost zákona o spotřebních daních, který dříve umožňoval rozhodnout o propadnutí zajištěných výrobků i v případech velmi mírných pochybení, a nikoliv rozvolnit zákonné požadavky na obsah dokladů při dopravě vybraných výrobků natolik, že by osud zajištěných výrobků závisel pouze na tom, zda se dopravci dodatečně předloženými důkazy podaří prokázat jejich zdanění.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.1.2022, č.j. 4 Afs 265/2021-48). V nyní posuzované věci zákonem požadované údaje doklad provázející vybrané výrobky neobsahoval vůbec, čímž nebyl naplněn zákonný předpoklad pro uvolnění zajištění předmětných vybraných výrobků za použití § 42c odst. 1 písm. b) ZSD.

24. Pokud jde o námitku nepoměru hodnoty propadnutých věcí (jednak vybraných výrobků a dále KEG sudů v hodnotě 35 000 Kč, v nichž byly vybrané výrobky přepravovány), tak Nejvyšší správní soud již k obdobné situaci judikoval (věc se týkala přímo piva přepravovaného v KEG sudech), že v případech, kdy lze vybraný výrobek oddělit od jeho obalu (tedy předmět spotřební daně od obalu nepodléhajícího této dani), nelze na tuto činnost rezignovat pouze z důvodu případné komplikovanosti takového zásahu či nedostupnosti potřebných zařízení v rámci celní správy. Nejvyšší správní soud vyslovil, že uvedený závěr lze podpořit také odkazem na platnou právní úpravu, týkající se úhrady nákladů zajištění a zejména případného zničení vybraných výrobků ve smyslu § 42 odst. 5 ZSD a § 42d odst. 3 ZSD (ta dopadá i na případ žalobce, pozn. zdejšího soudu). Náklady na zajištění a případné zničení propadnutých výrobků nese totiž jejich vlastník nebo osoba, u níž byly zajištěny, nikoliv orgány celní správy. Náklady na oddělení „piva od sudu“ by tedy nesl vlastník vybraných výrobků. Ten by však nesl i náklady na zničení sudů. Nemůže proto obstát argument „komplikovaností“ přečerpání piva pro celní správu či nedostatku vlastních zařízení, jelikož si k této činnosti mohl celní úřad využít služeb třetí osoby, aniž by finančně zatížil svůj, či státní rozpočet. Podle Nejvyššího správního soudu nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že v případě zničení vybraných výrobků („vylití piva“) zůstává obal po vyčerpání obsahu nepoškozený a způsobilý dalšího užití, tedy i navrácení majitelům. Nejvyšší správní soud rovněž upozornil na nepoměrně vyšší hodnotu propadnutých KEG sudů vůči hodnotě spotřební daně z vybraných výrobků (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.10.2022, č.j. 1 Afs 105/2022-95).
25. I v nyní posuzované věci bylo rozhodnuto o propadnutí nejen vybraných výrobků (piva), nýbrž i 14 kusů KEG sudů, stejně jako je dán zjevný nepoměr mezi hodnotou KEG sudů a výší spotřební daně z vybraných výrobků (581 Kč a 158 Kč). Zdejší soud proto přisvědčil, byť stroze formulované, žalobní námitce o nepřiměřenosti propadnutí vybraných výrobků včetně obalů ve vztahu k výši spotřební daně, neboť propadnutí i KEG sudů, které spotřební dani nepodléhají, nemá oporu v ZSD a ve světle výše citovaného judikатурního závěru Nejvyššího správního soudu neobstojí.
26. S ohledem na výše uvedené zdejší soud napadené rozhodnutí jako nezákonné podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozsudku; osud prvostupňového rozhodnutí závisí na navazujících úvahách žalovaného.

IV. Náklady řízení

27. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
28. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále šlo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za dva úkony právní služby po 3 100 Kč společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení a spis žaloby (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif); zástupce žalobce není plátcem DPH. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci 9 800 Kč, a to k rukám jeho zástupce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. března 2023

Petr Šebek v.r.
předseda senátu